

Virtuts visceral

Un relat de: [frederic](#)

Tota la intel·lectualitat i la noblesa florentines n'anaven plenes: el pobre Vincenzo Malsuonaro s'havia convertit, tot d'un plegat, en un virtuos capaç d'extreure del seu llaüt sons de qualitats sobrenaturals. Sí, en Malsuonaro, el dels acords descavalcats, el qui se li ennuegaven els dits en els passatges virtuosístics, el qui la seva música podia resclosit per la floridura de les tripes del cordam del seu instrument.

Va ocórrer en l'homenatge pòstum que la camerata Bardi va concertar en memòria d' il divino Francesco d'Angeliutto, llaütista sense igual a Florència i cobejat a la cort pontificia, la de Nàpols, Venècia i Màntua. Vincenzo va concórrer a la convocatòria en tant que alumne del gran d'Angeliutto.

Davant les expressions desdenyoses dels presents, només va gosar interpretar un breu ricercare compost per il divino. Inexplicablement l'afinació era perfecta i els reguitzells de notes es combinaven i fluïen amb una claredat cristal·lina. El llaüt de Vincenzo cantava amb la morbidesa d'uns sons que innocentment penetraven fins encastar-se al fons de les criptes de l'ànima, on hi ressonaven fins deixar el cos esmorteït pel llast d'una joliu angoixa en les entranyes i un levíssim formigueig als capcirons; la ment quedava embotornada i l'harmonia viscuda era íntima i absoluta.

Acabada la música es van succeir tres minuts d'una foscor densa i silent on molts dels presents, d'amagat de la pròpia consciència, en algun instant van desitjar morir.

Vincenzo va aprofitar aquells tres minuts per fer-se fonedís, i abandonà Florència.

Mai va caure en l'auto engany. Se sabia maldestre i sabia que allò havia passat no per haver-se transformat de sobte en un músic virtuos, sinó malgrat la seva mediocritat. Ell només va voler retre el millor homenatge possible al seu venerat mestre; innocentment havia encordat el seu llaüt per l'ocasió amb cordes de tripa nova de trinca, fabricades a cal corder Fabordone a partir dels intestins del difunt homenatjat.